

ANNEX II

 criteris d'adscripció dels actuals inspectors d'educació a les especialitats

1. Inspectors pertanyents al cos d'inspectors al servei de l'Administració educativa (CISAE).

A l'especialitat bàsica corresponent amb l'especialitat docent que tenien assignada al cos de procedència en el moment de la seva integració en el CISAE o, si no, amb l'especialitat corresponent a la titulació acadèmica adduïda per a la participació en el corresponent procés selectiu per a l'ingrés al cos d'inspectors al qual van accedir en el seu moment.

2. Inspectors pertanyents al cos d'inspectors d'educació (CIE).

A l'especialitat bàsica corresponent amb l'especialitat docent que tenien al cos des del qual van accedir a la funció inspectora o al cos d'inspectors d'educació o, si no, amb l'especialitat corresponent a la titulació acadèmica adduïda per a la participació en el corresponent procés selectiu per a l'accés a la funció inspectora o al cos d'inspectors.

3. Habilitacions.

Sense perjudici de l'anterior, els inspectors poden ser habilitats per a actuacions especialitzades corresponents amb titulacions universitàries de doctor, llicenciat, enginyer o arquitecte, diferent de l'adduïda per a la participació en el corresponent procés selectiu per a l'accés a la funció inspectora.

En tot cas, cada inspector ha d'estar adscrit només a l'especialitat que li correspongui, d'acord amb els criteris que estableixen els apartats anteriors, als efectes que aquest Reial decret atribueix a aquesta adscripció.

CAP DE L'ESTAT

22715 *LLEI ORGÀNICA 18/2003, de 10 de desembre, de cooperació amb el Tribunal Penal Internacional.* («BOE» 296, d'11-12-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

En virtut de l'autorització que concedeix la Llei orgànica 6/2000, de 4 d'octubre, Espanya va ratificar, per l'Instrument de 19 d'octubre de 2000 (dipositat el 25 d'octubre), l'Estatut del Tribunal Penal Internacional adoptat a Roma el 17 de juliol de 1998. L'Estatut va entrar en vigor, de conformitat amb el que disposa el seu article 126, l'1 de juliol de 2002.

L'estructura d'aquesta Llei, comparable a la que es va seguir en la Llei orgànica 15/1994, d'1 de juny, per a la cooperació amb el Tribunal Penal Internacional per a l'enjudiciament dels presumptes responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses al terri-

tori de l'ex-Iugoslàvia, i en la Llei orgànica 4/1998, d'1 de juliol, per a la cooperació amb el Tribunal Penal Internacional per a Rwanda, parteix del pressupòsit del caràcter autoexecutiu de nombrosos preceptes de l'Estatut de Roma, en condicions de positivitat que permeten la seva aplicació directa pels tribunals, en aquells sistemes com l'espanyol, en els quals els tractats poden ser aplicats directament quan el contingut material de la norma internacional ho permeti.

En desplegament lògic d'aquest plantejament, la Llei només regula els aspectes orgànics, processals i procedimentals que permetin l'aplicació concreta de l'Estatut, i evita reproduir preceptes que serien redundants.

En l'àmbit de les fonts, es tenen en compte lògicament, a més del mateix Estatut i d'aquesta Llei, les altres lleis espanyoles aplicables, en el que aquesta no reguli expressament. A més, s'han de tenir en compte els acords que es puguin fer entre Espanya i el Tribunal, així com, en el que sigui pertinent, les regles de procediment i prova del Tribunal, que han de ser objecte de publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

La Llei regula amb particular cura l'anomenat «mecanisme d'activació», a través de la denúncia per Espanya d'una situació que podria ser de la competència del Tribunal, la qual es configura com una competència exclusiva del Govern per raó de les diverses variables de política exterior que han de ser ponderades per l'òrgan constitucionalment responsable de la política exterior.

La Llei posa una cura particular en la regulació d'eventuals conflictes competencials entre el Tribunal i els tribunals espanyols, i s'estableix el deure de l'Executiu de sostenir la competència espanyola quan aquesta ha estat exercida o s'està exercint, però s'estableix un matis o gradació en els deures de l'Executiu, inspirat en doctrina recent tant de la Sala Segona com de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, amb vista al deure de recórrer o la facultat de fer-ho davant d'òrgans judicials externs. Quan la causa es troba en un estadi inicial, en el moment processal en el qual el fiscal del Tribunal reclama la competència, el Govern té el deure de recórrer davant la Sala de Qüestions Preliminars, però quan aquesta ja s'ha pronunciat sostenint la competència del Tribunal, el Govern té la facultat d'apreciar sobiranament si s'avé a aquesta decisió o interposa recurs davant la Sala d'Apel·lacions.

Un element significatiu d'aquesta Llei és el lliurament al Tribunal d'una persona reclamada per aquest, que és imprescindible, ja que l'Estatut no permet dictar sentències en rebel·lia. Els preceptes de l'Estatut i de les regles de procediment i prova són molt minuciosos i concordants amb el dret intern espanyol, per la qual cosa aquesta Llei només introdueix els complements adequats. L'aspecte més significatiu es refereix al principi general que estableix l'Estatut sobre l'obligatorietat de decretar la presó provisional, amb l'excepció de la llibertat provisional, encara que no s'estableix un automatisme rigorós eliminant per complet la facultat d'apreciació pel jutge intern, sinó només que examini i valori les recomanacions del Tribunal, tal com estableix l'article 59.4 de l'Estatut. Quant al lliurament al Tribunal, la característica principal és la limitació dels motius de denegació de la sol·licitud, que s'aparta dels models clàssics en matèria d'extradició, ja que ni tan sols l'existència de cosa jutjada pot impedir el lliurament, sense perjudici de la valoració que, si s'escau, pugui efectuar el Tribunal.

Junt amb el nucli bàsic de la cooperació, constituït pel lliurament al Tribunal, la Llei també regula diversos aspectes de l'auxili judicial internacional, encara que tenint en compte la precisió de l'Estatut en la regulació d'una variada tipologia de comissions rogatòries i altres formes de cooperació, ha semblat suficient preveure en la norma interna espanyola complements processals mínims.

L'execució de les sentències del Tribunal, tant pel que fa a les penes principals com quant a les conseqüències accessòries i la reparació a les víctimes, també és objecte de regulació i, seguint la mateixa tècnica legislativa, s'introdueixen desplegaments normatius mínims, i són aplicables les normes generals i els acords eventuais amb el Tribunal. Pel que fa a les penes privatives de llibertat, Espanya, en ratificar l'Estatut, ha formulat una declaració en què expressa la disposició a rebre a Espanya persones condemnades pel Tribunal, per a compliment de la condemna, sota determinats límits temporals, d'acord amb l'habilitació concedida per la disposició addicional única de la Llei orgànica 6/2000, de 4 d'octubre.

En el pla orgànic, es manté la competència de l'Audiència Nacional per a la cooperació passiva concernent al lliurament al Tribunal, i són competents els òrgans judicials restants, sigui per a la cooperació activa, sigui per a certs aspectes de la passiva, com són les comissions rogatòries, actes de notificació i altres formes de cooperació. En l'ordre polític i administratiu, el Ministeri de Justícia és l'òrgan de relació amb el Tribunal, sense perjudici d'haver de comptar amb el criteri del Ministeri d'Afers Exteriors en els assumptes de la seva competència.

La competència per al lliurament es residencia en el jutge central d'instrucció de l'Audiència Nacional, amb un recurs d'apel·lació davant la Sala Penal, amb motius taxats, tal com està previst a l'article 790 de la Llei d'enjudiciament criminal, en el procediment abreujat. A diferència del model que inspira la Llei d'extradició passiva de 1985, la intervenció del poder executiu és reduïda, i es judicialitza tot el sistema i s'eliminen les anomenades fases governatives, i dins d'aquesta fase judicial ara única, es redueixen els motius d'oposició a la sol·licitud de lliurament.

Article 1. *Objecte i fonts jurídiques.*

L'objecte d'aquesta Llei orgànica és regular les relacions de cooperació entre l'Estat espanyol i el Tribunal Penal Internacional en l'exercici de la jurisdicció i les funcions encomanades a aquesta institució per l'Estatut de Roma de 17 de juliol de 1998 —en endavant, l'Estatut— i la seva normativa complementària, mitjançant l'atribució de competències als òrgans estatals i l'establiment de procediments interns adequats, aplicables en el que no prevegin l'Estatut i les seves normes complementàries en la mesura que aquestes siguin pertinents, en particular les regles de procediment i prova, així com en els acords específics de cooperació que Espanya pugui subscriure amb el Tribunal.

Amb caràcter supletori a aquesta Llei s'apliquen les normes orgàniques i processals d'aplicació general.

Article 2. *De la cooperació passiva.*

Espanya ha de prestar plena cooperació al Tribunal Penal Internacional —en endavant, el Tribunal— de conformitat amb el que preveu l'Estatut i en especial el seu article 86.

Article 3. *De la cooperació activa.*

Els òrgans judicials i el ministeri fiscal poden adreçar, per la via del Ministeri de Justícia, sol·licituds de cooperació al Tribunal que es considerin necessàries en el marc d'un procés que se segueixi a Espanya i en els casos i les condicions que estableix l'article 93.10 de l'Estatut.

Article 4. *De les autoritats competents.*

Són autoritats competents per a l'aplicació d'aquesta Llei:

- a) El Govern.
- b) El Ministeri de Justícia.
- c) El Ministeri d'Afers Exteriors, en els casos que preveu aquesta Llei i, en tot cas, quan intervinguin factors de política exterior.
- d) El Ministeri de Defensa i el Ministeri de l'Interior, quan l'acte de cooperació afecti les seves competències.
- e) Els òrgans judicials de la jurisdicció ordinària i, en particular, l'Audiència Nacional.
- f) Els òrgans judicials militars i, en particular, el Tribunal Militar Central.
- g) El ministeri fiscal.

Article 5. *De la representació i defensa processal.*

1. La representació i defensa en judici d'Espanya davant els òrgans del Tribunal correspon als advocats de l'Estat integrats en l'Advocacia General de l'Estat i d'acord amb les instruccions donades conjuntament, en cada cas, pel Ministeri de Justícia i el Ministeri d'Afers Exteriors. En els supòsits en què el procediment afecti matèries pròpies d'algun departament ministerial, ha de ser oït abans de donar les instruccions esmentades.

2. El Govern, per motius excepcionals i oït l'advocat general de l'Estat, pot acordar que una persona, especialment designada a l'efecte, actuï com a agent d'Espanya en un determinat procediment davant els òrgans del Tribunal. La persona designada pel Govern ha d'assumir en l'acompliment dels seus serveis les funcions d'advocat de l'Estat i s'ha d'ajustar a les disposicions que regulen l'exercici d'aquestes funcions.

Article 6. *Dels òrgans de relació i consulta amb el Tribunal.*

1. El Ministeri de Justícia és l'únic òrgan de relació entre el Tribunal, d'una banda, i els òrgans judicials i ministeri fiscal, de l'altra, sense perjudici de les competències del Ministeri d'Afers Exteriors.

2. El Ministeri de Justícia també és l'òrgan de consulta amb el Tribunal en els casos previstos a l'Estatut, i ha d'informar prèviament de cada consulta el Ministeri d'Afers Exteriors. En cas que la consulta afecti matèries pròpies de l'àmbit competencial dels ministeris de l'Interior o Defensa, ha de demanar l'informe d'aquests departaments.

Quan, a judici del Ministeri d'Afers Exteriors, la consulta inclogui aspectes de política exterior, aquest és el competent, en coordinació amb el Ministeri de Justícia i, si s'escau, amb altres ministeris concernits.

Article 7. *De la sol·licitud per iniciar una investigació pel fiscal del Tribunal.*

1. Correspon exclusivament al Govern, mitjançant acord del Consell de Ministres, a proposta conjunta del ministre d'Afers Exteriors i del ministre de Justícia, decidir la presentació de la denúncia d'una situació davant el fiscal del Tribunal, de conformitat amb el que preveuen els articles 13, paràgraf a), i 14 de l'Estatut, i si s'escau, per instar a la Sala de Qüestions Preliminars que el fiscal reconsideri la seva decisió de no iniciar actuacions, de conformitat amb l'article 53.3.a) de l'Estatut.

2. Quan es presenti una denúncia o querella davant d'un òrgan judicial o del ministeri fiscal o una sol·licitud en un departament ministerial, en relació amb fets succeïts en altres estats, els presumptes autors dels quals no siguin nacionals espanyols i per a l'enjudiciament dels quals pugui ser competent el Tribunal, els òrgans esmentats s'han d'abstenir de tot procediment i s'han

de limitar a informar el denunciador, querellant o sol·licitant de la possibilitat d'acudir directament al fiscal del Tribunal, que, si s'escau, pot iniciar una investigació, sense perjudici d'adoptar, si cal, les primeres diligències urgents per a les quals puguin tenir competència. En les mateixes circumstàncies, els òrgans judicials i el ministeri fiscal s'han d'abstenir de procedir d'ofici.

3. Això no obstant, si el fiscal del Tribunal no acorda l'obertura de la investigació o el Tribunal acorda la inadmissibilitat de l'assumpte, la denúncia, querella o sol·licitud pot ser presentada novament davant els òrgans corresponents.

Article 8. *Del requeriment d'inhibició al fiscal del Tribunal.*

1. Rebuda al Ministeri de Justícia la notificació del fiscal del Tribunal d'inici d'una investigació d'acord amb l'article 18.1 de l'Estatut, si es tracta de fets el coneixement dels quals podria correspondre a la jurisdicció espanyola pel fet d'haver-se esdevingut en territori espanyol o perquè els seus presumptes responsables tenen la nacionalitat espanyola, aquest departament ministerial ha de sol·licitar al fiscal general de l'Estat informació urgent sobre l'existència d'actuacions penals que se segueixin o s'hagin seguit en relació amb els fets objecte de la investigació, així com sobre si hi tenen competència els tribunals espanyols.

2. Quan de la informació subministrada pel fiscal general de l'Estat consti que s'ha exercit jurisdicció a Espanya, s'està exercint o, com a conseqüència de la notificació rebuda, les autoritats espanyoles han iniciat una investigació, els ministres de Justícia i d'Afers Exteriors, en un termini que no pot passar dels vint dies des de la recepció de la notificació del fiscal del Tribunal, han d'elevat una proposta conjunta al Consell de Ministres perquè resolgui sobre sostenir la competència de les autoritats espanyoles i, si s'escau, demanar la inhibició al fiscal del Tribunal de conformitat amb l'article 18.2 de l'Estatut.

3. Una vegada aprovat l'acord del Consell de Ministres de l'apartat anterior, correspon al Ministeri de Justícia formular la petició d'inhibició i realitzar la resta d'actuacions previstes a l'Estatut per donar compliment a l'acord.

4. El Ministeri de Justícia ha de respondre amb caràcter urgent a qualsevol petició d'informació del fiscal del Tribunal referida a l'estat dels procediments penals que se segueixin a Espanya i que hagin estat objecte de petició d'inhibició, i ha de sol·licitar aquesta informació al fiscal general de l'Estat o directament a l'òrgan judicial que conegui de l'assumpte. La informació s'ha de transmetre amb els límits d'utilització que estableixi l'òrgan judicial que autoritzi la informació.

5. Quan de la informació subministrada pel fiscal general de l'Estat de conformitat amb l'apartat 1 resulti que no s'ha exercit jurisdicció, ni s'està exercint, ni s'ha iniciat investigació a Espanya, el Ministeri de Justícia ho ha de comunicar urgentment al fiscal del Tribunal.

Article 9. *De la impugnació de la competència del Tribunal o de l'admissibilitat de la causa.*

1. Correspon exclusivament al Govern, mitjançant acord del Consell de Ministres, a proposta conjunta del ministre de Justícia i del ministre d'Afers Exteriors, acordar la impugnació de la competència del Tribunal o de l'admissibilitat de la causa, de conformitat amb el que preveuen els articles 17 i 19 de l'Estatut, quan els tribunals espanyols hagin conegut de l'assumpte i s'hagi dictat sentència, o s'hagi decretat el sobreseïment lliure de la causa o estiguin coneixent de l'assumpte. El dit acord, si s'escau, ha d'habilitar el Ministeri de Justícia per dur a terme la impugnació.

2. La impugnació s'ha de formalitzar tan aviat com sigui possible, abans de l'inici del judici en el Tribunal i, excepcionalment, en el moment de la iniciació o en un moment posterior, basant-se en aquest darrer cas en l'únic motiu d'haver-se produït ja cosa jutjada a Espanya.

Article 10. *De la inhibició de la jurisdicció espanyola a favor del Tribunal.*

Si, malgrat la sol·licitud d'inhibició al fiscal del Tribunal que preveu l'article 8 d'aquesta Llei o de la impugnació de la competència o l'admissibilitat de la causa que preveu l'article 9, la Sala competent del Tribunal autoritza el fiscal a procedir a la investigació o manté la seva competència, l'òrgan judicial espanyol s'ha d'inhibir a favor del Tribunal i a sol·licitud d'aquest li ha de remetre les actuacions.

Article 11. *De la detenció.*

1. Quan sigui detinguda una persona, en compliment d'una ordre del Tribunal de detenció provisional o de detenció i lliurament, l'autoritat que practiqui la detenció ho ha de comunicar immediatament al Ministeri de Justícia i al jutge central d'instrucció de l'Audiència Nacional i la persona esmentada ha de ser posada a disposició del jutge central d'instrucció sense demora i, en tot cas, dins el termini de setanta-dues hores següents a la detenció.

2. El jutge central d'instrucció ha d'oïr la persona reclamada, assistida de lletrat i, si s'escau, d'intèrpret, i el ministeri fiscal, dins de les setanta-dues hores següents a la seva posada a disposició judicial. Després de verificar la identitat del detingut, el contingut de l'ordre de detenció i les circumstàncies que preveu l'article 59.2 de l'Estatut, ha d'informar el detingut del contingut de l'ordre de detenció i del seu dret a sol·licitar la llibertat provisional.

3. Quan l'ordre de detenció del Tribunal es refereixi a una persona que està complint una condemna imposada pels tribunals espanyols o pels d'un tercer Estat des del qual hagi estat traslladada a Espanya per complir-la, l'autoritat penitenciària competent ha d'informar amb antelació suficient sobre la data d'excarceració el jutge central d'instrucció i el Ministeri de Justícia, el qual ha d'informar el Tribunal sobre la data prevista d'excarceració.

Article 12. *De la llibertat provisional.*

1. Si el detingut, en la compareixença que preveu l'article anterior, sol·licita la seva llibertat provisional, el jutge central d'instrucció ha d'acordar remetre la sol·licitud al Tribunal, a través del Ministeri de Justícia, amb indicació del termini per rebre les seves recomanacions, que no ha de ser inferior a vint dies. En la mateixa resolució el jutge central d'instrucció ha d'acordar la presó provisional del detingut pel temps estrictament necessari per rebre les recomanacions del Tribunal sobre la sol·licitud i fins que es resolgui sobre aquesta.

2. Una vegada rebuda, a través del Ministeri de Justícia, la comunicació del Tribunal amb les recomanacions que aquest formulï sobre la sol·licitud de llibertat, o conclos el termini assenyalat per a la formulació, el jutge central d'instrucció, prèvia valoració de les recomanacions, pot acordar la llibertat provisional del detingut quan hi hagi circumstàncies urgents i excepcionals que ho justifiquin i ha d'adoptar les salvaguardes necessàries per complir l'obligació de lliurar la persona al Tribunal i, en especial, les mesures que aquest hagi recomanat a l'efecte.

3. Si en el termini establert a les regles de procediment i prova el Tribunal no ha remès la documentació per al lliurament que preveu l'article 91.2 i 3 de l'Estatut, el jutge central d'instrucció pot acordar la llibertat pro-

visional i les mesures cautelars adequades, que s'han de mantenir per un temps màxim de cent vuitanta dies, sense perjudici de tornar a decretar la presó una vegada rebuda la documentació del Tribunal.

4. Quan s'acordi la llibertat provisional, s'ha d'informar la Sala de Qüestions Preliminars i, posteriorment, totes les vegades que aquesta ho solliciti.

Article 13. *Del lliurament simplificat.*

1. En la compareixença regulada a l'article 11 d'aquesta Llei s'ha d'interrogar la persona reclamada sobre si consent en el seu lliurament, i, si hi consent, el jutge central d'instrucció ha de dictar una interlocutòria en què acordi el lliurament al Tribunal sense més tràmits i sense que sigui necessari que el Tribunal remeti la documentació que preveu l'article 91 de l'Estatut.

S'ha de procedir de la mateixa manera si també consent en el lliurament respecte a altres fets no compresos a la sollicitud del Tribunal i que puguin aparèixer en el curs del procés davant d'aquest i, si no hi accedeix, el lliurament s'ha de fer només pels fets continguts a la sollicitud, sense perjudici del que escaigui, després del lliurament, en aplicació de l'apartat 2 de l'article 101 de l'Estatut. Fora d'aquest cas, no s'admet un consentiment parcial.

2. El jutge central d'instrucció ha de remetre urgentment una còpia de la interlocutòria al Ministeri de Justícia, que ha d'informar immediatament el Tribunal i ha de sol·licitar indicacions d'aquest, a l'efecte de la realització del trasllat. Una vegada rebudes les instruccions, les ha de transmetre al Jutjat Central d'Instrucció i al Ministeri de l'Interior amb vista al lliurament.

3. La persona reclamada, encara que s'hagi oposat al lliurament en l'esmentada compareixença, hi pot donar el consentiment dins els quinze dies següents, cas en què s'ha de procedir d'acord amb el que preveuen els apartats precedents.

4. En la mateixa compareixença s'ha d'informar el detingut del fet que el consentiment, una vegada donat, és irrevocable.

Article 14. *De l'ordre de compareixença d'un imputat davant el Tribunal.*

Quan, en lloc d'una sollicitud de detenció, el Tribunal hagi dictat una ordre de compareixença, el Ministeri de Justícia ha de remetre la sollicitud del Tribunal al jutge d'instrucció del domicili o residència de la persona buscada, el qual l'ha de citar personalment i l'ha d'informar de la data i altres circumstàncies relatives a la compareixença, ha d'adoptar les mesures d'assegurament de la compareixença previstes a la legislació processal espanyola que consideri més adequades, amb exclusió de les privatives de llibertat, i ha de remetre les diligències practicades al Ministeri de Justícia, que les ha de transmetre al Tribunal.

Article 15. *Del lliurament al Tribunal.*

1. Si no s'ha accedit al lliurament simplificat, quan hagi estat detinguda una persona en compliment d'una ordre del Tribunal de detenció i lliurament o una vegada rebut al Jutjat Central d'Instrucció la documentació que preveu l'article 91.2 o 3 de l'Estatut, segons els casos, aquesta s'ha de posar de manifest a la Secretaria i s'ha de convocar a una audiència que ha de tenir lloc en el termini màxim de deu dies, amb citació de la persona reclamada i el seu defensor i, si s'escau, d'un intèrpret, així com del ministeri fiscal. Pot assistir i intervenir a l'audiència un delegat del fiscal del Tribunal.

No s'admeten altres alegacions o proves que les relatives a la concurrència o no dels requisits que estableixen

els apartats 2 o 3 de l'article 91 de l'Estatut, sense perjudici del que disposa l'apartat següent.

2. Quan s'allegui l'excepció de cosa jutjada, el Jutjat Central d'Instrucció ho ha de comunicar al Ministeri de Justícia i ha d'ajornar la resolució sobre el lliurament, mentre el Ministeri de Justícia efectua amb el Tribunal les consultes previstes a l'article 89.2 de l'Estatut. Si d'aquestes consultes resulta que la causa ha estat declarada admissible pel Tribunal, el Jutjat Central d'Instrucció ha d'alçar la suspensió. Aquest Jutjat també pot acordar la suspensió de la vista quan hagi de practicar alguna informació complementària.

3. Conclou la vista, el Jutjat Central d'Instrucció ha de resoldre sobre la petició de lliurament, per mitjà d'una interlocutòria, en el termini de tres dies.

4. Si a la interlocutòria es denega el lliurament, es pot mantenir la situació de presó provisional fins a la fermesa de la resolució.

5. Si la resolució és estimatòria, una vegada ferma, s'ha de notificar immediatament al Ministeri de Justícia i aquest l'ha de traslladar seguidament al Tribunal, sol·licitant indicacions per a la realització del trasllat, que una vegada rebudes s'han de comunicar al Jutjat Central d'Instrucció i al Ministeri de l'Interior.

6. Si la resolució és denegatòria del lliurament, una vegada ferma, s'ha de posar urgentment en llibertat la persona detinguda i s'ha de comunicar al Ministeri de Justícia, que al seu torn ho ha de fer al Tribunal.

Article 16. *De les sollicituds concurrents.*

1. Quan es doni amb la sollicitud de lliurament del Tribunal una sollicitud d'extradició d'un Estat, sigui o no part en l'Estatut, o una ordre europea de detenció i lliurament, s'ha de notificar aquest fet al Tribunal i a l'Estat requeridor i s'han de tramitar conjuntament ambdós procediments al Jutjat Central d'Instrucció que conegui de la sollicitud de lliurament.

2. El jutge central d'instrucció s'ha d'abstenir de decidir sobre el lliurament, i ha d'elevat ambdós processos a la Sala Penal de l'Audiència Nacional, que ha de resoldre d'acord amb l'Estatut i, si s'escau, d'acord amb el tractat que existeixi amb l'Estat requeridor. Quan no hi hagi tractat, s'ha de donar preferència a la sollicitud del Tribunal.

3. El Ministeri de Justícia ha d'informar el Tribunal quan, havent estat declarada inadmissible la causa per aquest, també s'hagi denegat l'extradició a l'Estat requeridor.

Article 17. *Dels recursos.*

1. Contra les resolucions del jutge central d'instrucció relatives a la situació personal del reclamat es pot interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Penal de l'Audiència Nacional, que s'ha de substanciar d'acord amb el que preveu l'article 766 de la Llei d'enjudiciament criminal i s'ha de decidir per interlocutòria en el termini de cinc dies.

2. Contra la interlocutòria del jutge central d'instrucció en què es resol sobre el lliurament es pot interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Penal de l'Audiència Nacional, que s'ha de substanciar d'acord amb el que preveu l'article 790 de la Llei d'enjudiciament criminal, si bé en l'escrit de formalització del recurs no es poden formular altres alegacions que les relatives a trencament de les normes i garanties processals en l'expedient i les relatives a la concurrència dels requisits que estableixen els articles 89.2 i 91.2 o 3, segons els casos, de l'Estatut.

3. Les interlocutòries de la Sala Penal de l'Audiència Nacional que resolen els recursos dels apartats anteriors no són susceptibles de cap recurs.

Article 18. *Del lliurament temporal al Tribunal.*

1. Quan s'hagi acordat el lliurament al Tribunal i la persona que hagi de ser lliurada estigui complint condemna a Espanya o estigui subjecta a procés per fets diferents dels que han servit de base per al lliurament, el Ministeri de Justícia, si no s'hi oposa el Tribunal sentenciador o l'instructor, ha de fer consultes amb el Tribunal, a l'efecte de decidir sobre el lliurament temporal al Tribunal mitjançant una resolució motivada, amb les modalitats de la restitució a Espanya que es determinin i computant-se en tot cas el període passat a disposició del Tribunal.

2. El Ministeri de Justícia ha de transmetre les informacions necessàries als òrgans judicials competents, segons els casos, i al Ministeri de l'Interior, per efectuar el desplaçament i, en el moment oportú, el retorn.

Article 19. *De les actuacions posteriors al lliurament.*

1. Si, després del lliurament, el Tribunal demana autorització a Espanya per procedir per una conducta anterior al lliurament, s'ha de traslladar la petició al Jutjat Central d'Instrucció, o a la Sala Penal en el cas que preveu l'article 16 d'aquesta Llei, que han de resoldre d'acord amb el criteri establert a l'apartat 2 de l'article 101 de l'Estatut. Si a la sol·licitud del Tribunal no s'hi adjunta una acta que contingui les observacions de la persona lliurada, el Ministeri de Justícia ha de demanar al Tribunal que li sigui transmesa, i, una vegada rebuda, s'ha de remetre a l'òrgan judicial competent.

2. Quan la persona lliurada sigui posada en llibertat pel Tribunal per raons diferents del compliment de la sentència i el Tribunal es proposi traslladar-la a un altre Estat, s'ha de remetre aquesta informació al Jutjat Central d'Instrucció de l'Audiència Nacional i, si s'escau, el Ministeri de Justícia ha de donar el consentiment d'Espanya per a aquest trasllat o se n'ha de sol·licitar la devolució a Espanya si la raó de la posada en llibertat es deu al fet que la causa va ser declarada inadmissible pel Tribunal pel motiu que preveu l'article 17.1.a) de l'Estatut.

Article 20. *D'altres formes de cooperació amb el Tribunal.*

1. Els òrgans judicials i les altres autoritats intervinents han de donar compliment a les sol·licituds de cooperació formulades pel Tribunal previstes a l'article 93 de l'Estatut que no estiguin prohibides en la legislació espanyola i la finalitat de les quals també sigui facilitar el procés davant el Tribunal.

El Ministeri de Justícia ha d'acusar recepció i informar el Tribunal sobre l'òrgan intern al qual s'hagi transmès la sol·licitud.

2. Quan la sol·licitud del Tribunal pugui afectar la defensa o la seguretat nacionals o tingui per objecte documents o informacions que hagin estat transmesos a Espanya amb caràcter confidencial per un Estat, una organització internacional o una organització intergovernamental, el Ministeri d'Afers Exteriors, en coordinació amb els ministeris de Justícia, de l'Interior i de Defensa o altres ministeris competents, ha de fer consultes amb l'Estat o l'organització de què procedeixi la informació o documentació, i s'ha d'informar el Tribunal del resultat de les consultes.

3. Qualsevol altra dificultat en el compliment de la sol·licitud ha de ser objecte de consultes del Ministeri de Justícia amb el Tribunal.

4. L'objecte de les consultes és exposar al Tribunal la raó fundada per la qual no es pot prestar l'assistència sol·licitada, considerar la possibilitat d'atendre-la d'una altra manera o d'acord amb altres condicions, estudiar-ne la modificació o retirada, així com assegurar la protecció d'informacions de caràcter confidencial o restringit.

5. En el cas de concurrència de sol·licituds d'assistència del Tribunal i d'un Estat, si apareixen dificultats per atendre-les totes dues, el Ministeri de Justícia ha de fer consultes amb el Tribunal i l'esmentat Estat, a fi de postergar o condicionar una de les sol·licituds, i informar si s'escau el Tribunal, de conformitat amb l'article 93.9.b) de l'Estatut, que les informacions, els béns o les persones objecte de la sol·licitud estan sota el control d'un tercer Estat o organització internacional.

Article 21. *De les persones subjectes a la jurisdicció del Tribunal.*

1. Les persones citades com a perits o testimonis per comparèixer davant els tribunals espanyols en compliment d'una comissió rogatòria expedida pel Tribunal tenen les mateixes obligacions i responsabilitats que si haguessin estat citades en una causa que se seguís a Espanya.

Si la compareixença és a la seu del Tribunal, té caràcter voluntari, i el Ministeri de Justícia ha de sol·licitar al Tribunal informació sobre les immunitats i el termini de vigència per a la persona citada, que li ha de ser transmesa, i el Ministeri de Justícia n'ha d'anticipar la despesa. Si el Tribunal ha remès alguna instrucció sobre la regla relativa a l'autoinculpació, s'ha de lliurar aquest document al testimoni i l'òrgan judicial s'ha de cerciorar que ha estat degudament entès.

No és necessari el consentiment quan es tracti d'un condemnat pel Tribunal que estigui complint condemna a Espanya, cas en què s'ha d'efectuar el trasllat temporal, en les condicions que s'acordin amb el Tribunal.

2. Quan la sol·licitud de compareixença a la seu del Tribunal es refereixi a una persona detinguda a Espanya, el Ministeri de Justícia s'ha d'adreçar a l'òrgan judicial que conegui de l'assumpte perquè interrogui la persona sobre si consent el trasllat, i si el consent i l'autoritat judicial espanyola no s'hi oposa, el Ministeri de Justícia ha d'autoritzar el trasllat i ho ha de comunicar a l'òrgan judicial i al Ministeri de l'Interior, en coordinació amb el Tribunal.

3. Les persones en trànsit a Espanya per comparèixer davant el Tribunal gaudeixen d'immunitat.

4. Quan hagin de comparèixer davant el Tribunal agents o funcionaris espanyols en qualitat de perit o testimoni, el Ministeri de Justícia, en coordinació, si s'escau, amb altres ministeris o administracions de què depenguin, ha de sol·licitar al Tribunal la seva protecció.

5. El Ministeri de Justícia, en coordinació amb el Ministeri de l'Interior i, si s'escau, amb altres administracions competents, pot convenir amb el secretari del Tribunal l'acollida temporal de víctimes traumatitzades o de testimonis que puguin córrer perill pel seu testimoni.

Article 22. *De l'execució de les penes a Espanya.*

1. De conformitat amb l'acord que eventualment es faci entre Espanya i el Tribunal i amb la disposició addicional única de la Llei orgànica 6/2000, de 4 d'octubre, per la qual s'autoritza la ratificació per Espanya de l'Estatut del Tribunal Penal Internacional, el Ministeri de Justícia, amb les consultes oportunes prèvies, ha de comunicar al Tribunal les condicions en les quals Espanya està disposada a acceptar el trasllat d'un condemnat a pena privativa de llibertat o les raons que impedeixen acceptar el trasllat.

El Ministeri de Justícia ha de transmetre les informacions oportunes al Ministeri de l'Interior per a la realització del trasllat, i les autoritats penitenciàries han de comunicar al jutge de vigilància penitenciària competent l'arribada del reclus, en un termini de vint-i-quatre hores.

2. En el cas que, trobant-se complint condemna a Espanya una persona condemnada pel Tribunal, aquest es proposi designar un altre Estat per continuar l'execució, el Ministeri de Justícia hi ha de formular les observacions pertinents.

3. Els jutges de vigilància penitenciària i el Ministeri de l'Interior han de prestar el màxim suport a magistrats i funcionaris del Tribunal que es personin a Espanya per supervisar l'execució de les penes.

4. Perquè es pugui procedir a Espanya contra un condemnat que estigui complint una condemna imposada pel Tribunal en un establiment penitenciari espanyol, per fets anteriors al seu lliurament a Espanya, el jutge instructor o el tribunal competent han d'adreçar la comunicació i la documentació pertinent al Ministeri de Justícia, que les ha de traslladar al Tribunal, i s'ha d'abstenir de procedir fins a la decisió d'aquest. S'ha d'actuar de la mateixa forma per a l'extradició a un Estat.

5. Quan se celebri una vista a la Sala d'Apel·lacions sobre una possible reducció de la pena de qui estigui complint condemna a Espanya, correspon al Ministeri de Justícia determinar la conveniència de la intervenció processal i els termes en els quals s'hagi de produir.

6. En cas d'evasió del condemnat, el Ministeri de Justícia ha d'informar amb urgència el secretari del Tribunal d'aquesta circumstància i ha de consultar amb aquest sobre si Espanya sol·licita la seva extradició a l'Estat en què es trobi o si el Tribunal insta el seu lliurament a l'Estat esmentat.

7. Quan la petició d'execució del Tribunal es refereixi a una multa o ordre de decomís, el Ministeri de Justícia ha de transmetre la documentació pertinent al fiscal general de l'Estat perquè insti l'execució davant l'òrgan judicial competent i, si s'escau, es posin a disposició del Ministeri de Justícia els béns o les quantitats obtingudes per transferir-los al Tribunal.

Article 23. *De les mesures de reparació.*

1. El Ministeri de Justícia, en el termini indicat pel Tribunal o, si s'escau, en el termini més breu possible, ha d'enviar observacions sobre les qüestions plantejades pel Tribunal, incloses les relatives a les observacions formulades pels perits, i, a aquest efecte, pot sol·licitar informacions d'organismes competents.

2. Quan les observacions es refereixin a l'atribució de l'import de la reparació a una organització intergovernamental o internacional, el Ministeri de Justícia ho ha de consultar amb el Ministeri d'Afers Exteriors.

3. Quan per acomplir la comunicació del Tribunal s'hagin d'adoptar mesures d'execució, s'ha de procedir, en el que sigui pertinent, de conformitat amb el procediment que preveu l'apartat 7 de l'article 22 d'aquesta Llei.

Article 24. *De la intervenció d'Espanya en qualitat d'«amicus curiae».*

Si Espanya rep una invitació del Tribunal per participar en un procés en qualitat d'«amicus curiae», el Ministeri de Justícia ho ha de consultar amb el Ministeri d'Afers Exteriors per determinar la conveniència o oportunitat de fer-ho i, si s'escau, fixar els termes de la participació.

Article 25. *De la celebració del judici i altres actuacions processals a Espanya.*

Si el Tribunal proposa la celebració del judici o altres actuacions processals a Espanya, el Ministeri de Justícia, amb la consulta prèvia amb els ministeris d'Afers Exteriors i de l'Interior i altres autoritats competents, ha de comunicar al Tribunal la decisió sobre això. Si s'escau, els aspectes no jurisdiccionals d'aquestes actuacions han d'estar sotmesos a l'acord específic que se subscriu amb el Tribunal.

Disposició addicional primera. *Regles de procediment i prova del Tribunal.*

Les regles de procediment i prova, així com les seves esmenes, s'han de publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Disposició addicional segona. *De la manera de procedir pels delictes contra l'Administració de justícia pel Tribunal.*

1. El Ministeri de Justícia ha d'enviar al Tribunal, a petició d'aquest, l'informe que se li sol·liciti amb caràcter previ a la decisió del Tribunal per exercir o no la seva jurisdicció.

2. Només es pot procedir a Espanya en relació amb aquests delictes a sol·licitud del Tribunal.

3. Si el Tribunal s'inhibeix en favor de la jurisdicció espanyola, el Ministeri de Justícia ha d'enviar la sol·licitud al fiscal de l'Audiència Nacional, si el delicte ha estat comès per un espanyol a l'estranger, o al fiscal general de l'Estat quan el delicte s'hagi comès a Espanya.

4. El Ministeri de Justícia ha d'informar el Tribunal sobre el resultat del procés.

Disposició addicional tercera. *Dels òrgans jurisdiccionals militars.*

1. Les referències que fa aquesta Llei al Jutjat Central d'Instrucció i a la Sala Penal de l'Audiència Nacional s'han d'entendre fetes, quan la cooperació sigui de la competència de la jurisdicció militar, al Jutjat Togat Militar Central Degà i al Tribunal Militar Central, respectivament.

En els mateixos casos, les referències que fa la Llei al ministeri fiscal i al Jutjat de Vigilància Penitenciària s'han d'entendre fetes al fiscal jurídic militar i al jutge togat militar de vigilància penitenciària.

2. El que disposa l'apartat 2 de l'article 7 d'aquesta Llei s'entén sense perjudici del que estableixen les lleis reguladores de la jurisdicció militar respecte a la competència d'aquesta última en els casos de presència permanent o temporal, fora de territori nacional, de forces o unitats militars espanyoles, ni tampoc afecta l'acompliment de la funció jurisdiccional pels òrgans judicials militars que les acompanyin.

Disposició final primera. *Caràcter d'aquesta Llei.*

Els preceptes que contenen els articles 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 (excepte l'apartat 2), 15 i 21.3, la disposició addicional segona i l'apartat 2 de la disposició addicional tercera d'aquesta Llei tenen caràcter orgànic. Els altres preceptes tenen caràcter ordinari i han estat dictats en exercici del que disposa l'article 149.1.3a, 5a i 6a de la Constitució.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 10 de desembre de 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ